

თელავის რაიონის, სოფელ კურდღელაურის ენგელსის სახ. კოლმეურნეობის მელორეობის ფერმაში სამუშაოდ მისულმა კომკავშირელებმა წინ წასწიეს მეცხოველეობის საქმე. კურდღელაურელი ახალგაზრდების წარმატებამ გამოაჩინილი ჰყოვა საქართველოს მეცხოველეობის სხვა რაიონებშიც.

— რაც ახალგაზრდებმა გამოაცოცხლეთ ჩვენი კოლმეურნეობის უმეღა შიკმა, სახე იცვალა უმეღაშიკმა.

ნეშტე

მოადგილის დირექტორი

მესამე თვეა, რაც ბენედიქტე ტექნიკუმის დირექტორად დანიშნეს და მესამე დღეა, რაც მოადგილე ავად გაუხდა. ეს გარემოება თითქოს არც უნდა დატყობოდა დირექციის ნორმალურ მუშაობას, მაგრამ საოცარია, როგორც კი ბენედიქტე საკუთარი მოადგილის მოვალეობის დროებით შესრულებას შეუდგა, საქმემ და სამუშაომ თითქოს იმატა, ერთბაშად მოსთხოვეს ათასი საქირობოროტო საკითხის გადაწყვეტა, თითქოს მართლაც მოადგილე ყოფილიყოს და არა—დირექტორი. მოასწრო მანაც ამ სამი თვის განმავლობაში ტექნიკუმის ხეირიანად დათვალეირება, თანამშრომლებისა და პედაგოგების გაცნობა, მაგრამ რა იცოდა, რომ მოადგილე ავად გახდებოდა...

ფიქრები კარის კრიალმა შეუწყვიტა ბენედიქტეს, სამაგიეროდ შეწყდა მისი ფეხსაცმელების კრიალი. კაბინეტში მდივანი ქალი შემოვიდა, ხელში ქალაღდების დასტა ეჭირა.

— განცხადებებია, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ!

ბენედიქტე მაგიდას მიუჯდა, ტელეფონები მარჯვნივ გადააწყო და ავტოკალამი მოიმარჯვა. მდივანმა ქალმა ქალაღდებიდან ერთი ფურცელი აიღო და დირექტორს გაუწოდა.

— რას თხოულობს ეს?!—თითქოს კი არ იკითხა, ბრძანება გასცა ბენედიქტემ. მდივანმა ქალმა ზურკიდან შემოიღო დირექტორს და მის ხელეში ათრთოლებულ ქალაღდს სწრაფად დახედა.

— გიორგი ვაშაძის განცხადებაა, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ, ლექციების დაკლებას თხოულობს, ვერ ვასწრებო.

— ლექციების დაკლებას, თორემ გამომიჩნდა ეგეც აკადემიკოსი.—არტისტულად ჩაიცინა ბენედიქტემ.

— გიორგი ვაშაძე აკადემიკოსია, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ!—წამოიძახა მდივანმა ქალმა.

— მართლაა? ჰმ... ჰო, აკადემიკოსი... რა თქმა უნდა, აკადემიკოსია, მით უმეტეს, რატომ უნდა დაეუკლოთ საათები?—მიაფუჩეჩა საქმე ბენედიქტემ და ახლა მეორე განცხადებას დაწვდა.

— ეს რალას თხოულობს?

მდივანმა ქალმა კვლავ ჩაიხუდა განცხადებაში:

— ინჟინერი დავით გორგოძეა, მოსკოვში მივლინებას თხოულობს თავისი დისერტაციის საკმეებზე.

— მოსკოვში-კი არა, ლენინგრადში არ უნდა?!—კვლავ ჩაიცინა ბენედიქტემ და განცხადება გვერდზე გადადო.

— ლენინგრადში შარშან იყო, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ,—შენიშნა მდივანმა ქალმა.

— მართლა?!—კვლავ გაოცდა ბენედიქტე,—ჰმ, რა თქმა უნდა, იქნებოდა, რატომაც არ იქნებოდა... მით უმეტეს, ლენინგრადში თუ იყო, მოსკოვში რალა უნდა?—ბენედიქტემ გადაწყვიტა, რომ მოადგილის გამოჯანმრთელებამდე და სამსახურში დაბრუნებამდე არც ერთი საქმე არ გადაეწყვიტა დამოუკიდებლად, ვინ იცის, იქნებ ისეთ ქალაღდზე მოაწერიონ ხელი, რომ...

— ამას რა უნდა?!—ბენედიქტემ მესამე განცხადება აიღო.

— ამას არაფერი არ უნდა, ბატონო დირექტორო, პირიქით, თვითონ წერს, რატომ არ უნდა დირექციას, რომ ჩემი უწყასო პროექტით პატარა ლაბორატორია მივუშენოთ ტექნიკუმისო.

— პროექტით თორემ, ეგეც სასახლეებს ამიშენებს!

— აშენებს, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ, ჩვენი არქიტექტორია...—მდივანმა ქალმა სიტყვა ვეღარ დაამთავრა, რადგან დირექტორმა გამომცდელად გაუყარა თვალი თვალში.

— რა სასახლეებს აშენებს, ქალო?!—წამოსცდა უხეშად.

— შრომის სასახლე ააშენა, პიონერთა სასახლეები აავო რამდენიმე რაიონულ ცენტრში, კულტურის სასახლეთა ტიპიური პროექტიც მაგას ეკუთვნის...

ბენედიქტეს ოფლმა დაასხა, მოიხარა, მოიკუზა, მაგრამ თავი მანაც ვერსად ვერ დამალა. ასე იყო ერთხანს, მერე გაიფიქრა, არაფერი შემატყოს მდივანმა ქალმაო, და ისევ ისე გაიმართა, გასწორდა, შემდეგ განცხადებას დასწვდა:

— ამას რალა უნდა?—თქვა და კითხვას შეუდგა, მაგრამ თავისი ავადმყოფი მოადგილე გახსენდა და სიბრაზისაგან გაწითლდა.

— ჩვენი სტუდენტის განცხადებაა,—დაიწყო მდივანმა ქალმა,—თქვენს ნებართვას თხოულობს. მეორე ფაკულტეტის ლექციებზეც დავესწრები, ორი სპეციალობა მინდა შევისწავლო.

— ბეგრი მოუნდომებია ყმაწვილს,—თქვა ბენედიქტემ,—ახლა ყოველი მეცნიერება ძალიან გართულდა, ორ პროფესიას სტუდენტი ისევე ვერ დაეუფლება, როგორც ჩინურ ენას...

— ჩინური ბრწყინვალედ იცის, ბენედიქტ ვარლამოვიჩ!

მდივანი ქალის ამ სიტყვებზე დირექტორი ისე სწრაფად წამოიჭრა, თითქოს მწარედ უპყჩინესო, თვალეში აემღვრა, ლოყები გაუწითლდა, ენა დაება და ბოლოს ძლივს დაიქუხა:

— გაეთრიე აქედან, ვის დასცინი შენ!

და კარისკენ თითგაშვრილი, ქანდაკებასავე გააშეშდა... მდივანი ქალი უკვე კარგა ხნის „გათრეული“ იყო კაბინეტიდან, ბენედიქტე კი ისევ იმ პოზაში იდგა. ბოლოს ხელი ჩამოუშვა, სავარძელში ჩაეშვა და მის წინ ისევ იმ სტუდენტის განცხადება აღმოჩნდა. ბენედიქტემ წაიკითხა—განცხადებას ხელს აწერდა ტექნიკუმის სტუდენტი ვან ლი, ჩინეთიდან საბჭოთა კავშირში სასწავლებლად წარმოგზავნილი...

ბენედიქტემ თავისი ცოლის ნათესავს, ქალაქის განთქმულ ექიმს დაურეკა საავადმყოფოში, მოიკითხა და თხოვა: ერთი კარგი მეგობარი გამიხდა ავად და, თუ ძმა ხარ, უარი არ მითხრა, ამ საღამოს უნდა წამომყვე მასთანო.

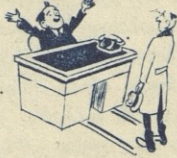
სამსახურიდან „სასაუბრეში“ შეიარა ბენედიქტემ და ამ გახურებულ გულზე ასი გრამი ბენედიქტინი გადაჰკრა.

— რა უნდა ამ ჩვენს თავმჯდომარეს, ყველა კრებაზე რომ მამუშავენს?
— აბა, რა ქნახ, ყანაში ვერ გამუშავენს და!

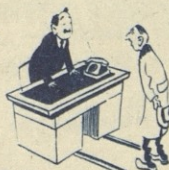
დაჯერებულ იმედით საქმისათვის მივედი. — რომ არ დაგალოდინო, მოდი, მერე მოდიო! რაკი მერე მოდიო, მერე რაა — მივედი. მკითხა რატომ მოდიო? ვუთხარ რატომ მივედი. ისევ მერე მოდიო, ისევ მერე მივედი.

ისევ მკითხა რად მიველ, ხელი გამომიწოდა, — ისევ ვუთხარ რად მიველ, თუმც ვიცოდი, იცოდა. საქმის ვითარებანი გულმოდგინედ გამაცნო, მერე მითხრა: — დღეს წადი, ისევ მოდი ხვალაცო.

და მეც ისევ მივედი ათრთოლებულ იმედით. კვლავ მოსმენა ისურვა და კვლავ გამომიხტუმრა. ისევ მითხრა მოხვალო, ასევე მოხვალ ხვალაცო, და, რა მექნა, მივედი. მე რა — განა ვზარმაცობ?

ჰოდა, ისევ მივედი, ხელი გამომიწოდა... რას მკითხავდა — ვიცოდი, რას ვეტყვოდი — იცოდა!

და მას მერე დავდივარ, ხან მცნობს, ხანაც არა მცნობს, და სულ ამბობს — ხვალ მოხვალ, კიდევ მოხვალ, ხვალაცო.

***

ასე ენა ნეტავი რა საღესზე ალესა, რომ ველარ ვადავურჩი იმის „ხვალე“ — „ხვალესა“?

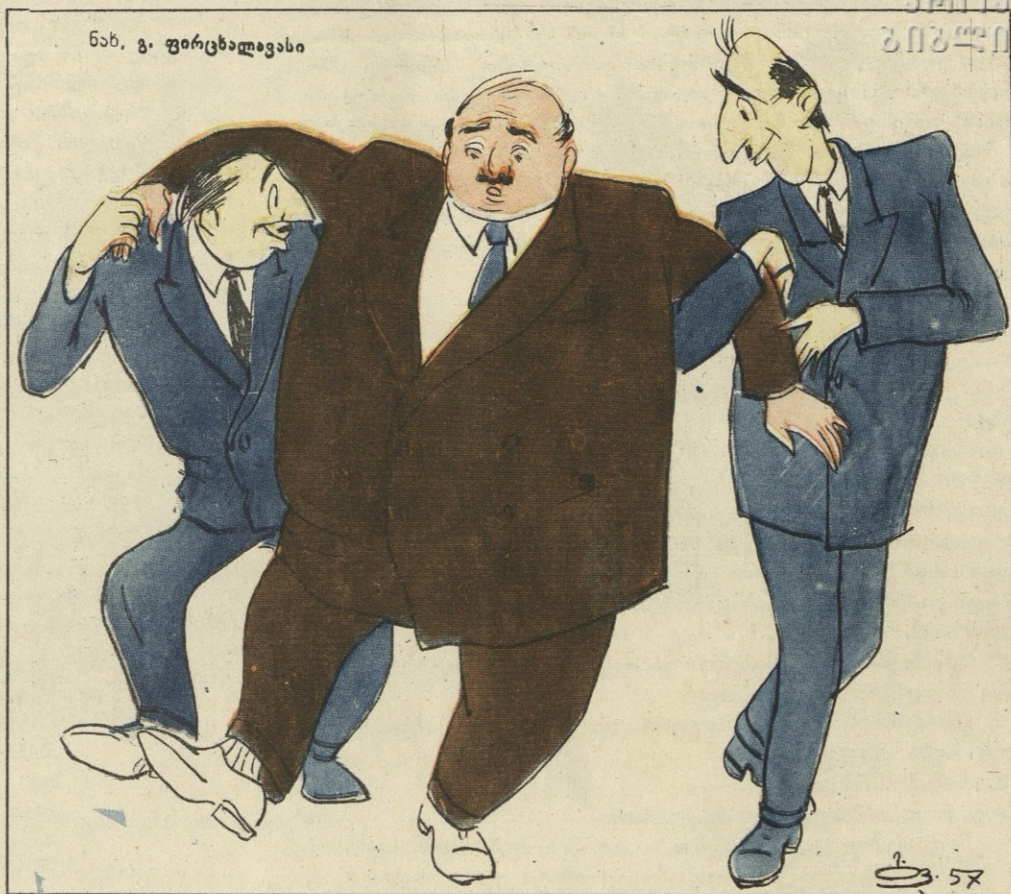
მოსხე ქარაგვა

გააშვებელი ახანოვი

ნახ. დონიხა

— წყალი ხომ არ გნებავთ, იპოლიტ პოლიკარპოვიჩ?

ნახ. გ. ფირცხალავასი — ერთი-ორი დღეც, პატივცემულ გვიოზ დომენტიჩ, და სიარულსაც ისწავლით!

ტიკიურობა სოლქმრობაში

სქელ-სქელმა მამაკაცმა ძლივს აკრიფა ტელეფონის ნომერი და ყურმილს ჩამოეკიდა. აპარატმა სამშაურიანი ხმაურით გააქანა ყულაბაში და ერთ-ერთ ბინაში ზარი აწკრიალდა. — გისმენთ! — შენა ხარ, ჩემო სიყვარულო? — უიმე, რას გიგავს მაგი ჩასაწყვეტი ხმა? — რა იყო, ძვირფასო, რა მოხდა? — ჩაცეცხლე ხომ კიდევ? — ვინ მოგახსენა? — ტელეფონში გამოდის ღვინის სუნნი, შენ ამოგივიდა სული. — შენს თავს ვფიცავ, ღვინოს აღარ გაგკარებდით, ენისელი დავლიე, ენისელი. — ახლა უარესი ოხრობის სმა დაიწყე? — ქალო, ვერცხლის მედალი მიიღო კონიაკებში და არ გამესინჯა? — რა გენაღვლება, სინჯე და ყარე შენი ჯამაგირი აქეთ-იქით! — რა უნდა ვყარო, ტრამვაის ფულს არ მიტოვებ ჯიბეში! — კი მარა, აღარ ფიქრობ აწი სახლში მოსვლას? — მოვდივარ, გენაცვალე, და სტუმრებიც მომყავს. — სტუმარი არ გამაგონო, თვარა ვიკივლე ახლა. — ჩვენი გლავებუხი და რევიზორია. — გასულ კვირას არ გავუდა მაგ გასაწყვეტლები?

— ეს ახალი ბუხვალტერია, პურ-მარილი ყვარებია, გინდა თუ არა, შენი საყვარელი ოჯახი გამაცანო. — თავი გინდა მომპურა უცხოკაცთან? — შენ რატომ მოგპირი, ჩემს მოყვანილ ქათამს მოკერი თავი და სირცხვილიდან გამოგიყვანს. — როდის მოგიყვანია, კაცო, ქათამი? — შენ სულ ასე იცი. კაცს ყველაფრის მოტანას შეაძლებ ოჯახში. — ნეტა თუ რისიმე მოტანა გიფიქრია როდისმე! — ქალო, ყველაფრის ხალისი ნუ დამიკარგე, სარეცხი მანქანა გიყიდე, მაცივარი დავიდგი. მეტი რა გქნა? მოვიპარო გინდა? — ოი, შენ ჩავაყუდონ ქვესკნელში. მთლად გადურეგია რაცხა ენისეია თუ ვოლგა-დონია. ვინმეს მართალი ეგონება. — ასე ხომ? აბა, აწი რომ მოგიტანის დაიტრახე! — არაფერი არ მინდა შენი. მოდი და ამ შენ სამ ბავშვს თვითონ მოუარე! — რაო, რომელ ბავშვებზე მელაპარაკებ, დედაკაცო, არ გამაგიყო. — უიმე, ჩემი სიკვდილი, ვინ რეკავს? — ვისი ბინაა? — ტუ-უ, ტუ-უ, ტუ-უ.

კლასიკა!

თქვენ ალბათ გაგიკვირდებათ, რომ გიგილომ ღამის სკოლა დაამთავრა და ოქროს მედალიც მიიღო, მაგრამ არაუშავს, ეს თვითონ გიგილოსაც უკვირდა ერთხანს. ჩვენი, მშობლების დამსახურებაც სწორედ ამაშია. თერთმეტკლასიანმა გიგილომ უკვე ჩინებულად იცოდა, რომ დედამიწა მრგვალია და სამხრეთ პოლუსზე ადამიანები თავდაყირა დგანან, რომ გამრავლების ტაბულა რვეულის უკანა ყდაზე წერია, რომ შავი ზღვა გაგრაშია, თოვლი — ბაკურიანში, ხოლო ქიშმიში — კულჩიში. ასევე კარგად იცოდა მან, რომ იგი დედისერთაა, ნიჭიერია, მაგრამ ზარმაცი, და რომ ნაპოლეონი საფრანგეთში დიდი კაცი იყო. როდესაც სახლში იყო, მაინც სულ კითხულობდა:

- მამა, მაყუთი მოიტანე?
- დედა, ამ ქათამს ცალი ბარკალი ჰქონდა?
- დედა, დღეს პარასკევია, თუ ორშაბათი?

ასე ცნობისმოყვარე იყო იგი, ცხოვრების ყველა წვრილმანი აინტერესებდა.

დაამთავრა თუ არა გიგილომ თერთმეტი კლასი, შეიკრიბა ოჯახის საბჭო ჩემი თავმჯდომარეობით. სხდომას ესწრებოდნენ: სოფლიდან საგანგებოდ ჩამოსული ბებია და ბაბუა სათათბირო ხმის უფლებით, გიგილოს დედა, მე და ჩემი მეუღლე გადამწყვეტი ხმის უფლებით. თვით გიგილო სასწრაფო ვარიანტის გამო რესტორან „თბილისში“ იყო გამოძახებული და სხდომას საპატიო მიზნით ვერ ესწრებოდა.

ღღის წესრიგი:

1. ნებისმიერი საშუალებებით გამოძებნილ იქნას პროტექტორი გიგილოს უმაღლესში მოსაწყობად.
2. გამოძებნილ იქნას თავისუფალი და დამატებითი სახსრები გიგილოს აგარაკზე გასაგზავნად.
3. მიმდინარე საკითხები.

ძირითადი მომხსენებელი მე ვიყავი:

— ნათესავებო და მოყვრებო, — დავიწყე მე, — დღეს ჩვენმა საამაყო შვილმა, როგორც იქნა, მოახრჩო თერთმეტი კლასი, ხუმრობა როდია, 14 წელიწადი ისწავლოს ახალგაზრდამ. ახლა ჩვენი გადაუდებელი ამოცანაა გამოძებნოთ პროტექტორი.

- რად უნდა პროტექტორი ოქროს მედალოსანს?!
- გასაუბრება ხომ იქნება, მაინც საჭიროა!
- მოგვჭირს თავს გასაუბრებაზე!

— სწორედ ამიტომ დავეალოს გიგილოს დედას გასაუბრებისათვის გამოძებნოს პროტექტორი. დავეალოს გიგილოს ბებიას და ბაბუს უზრუნველყო გიგილოს უმაღლესში მოწყობის ღონისძიება სოფლის მეურნეობის, როგორც მემინდრეობის, ისე მეცხოველეობის კარბი პროდუქტებით. ვინ არის მომხრე თავი დაიქნოს! (ყველამ დაიქნია თავი). მაშასადამე, წინადადება გავიდა ერთთავად.

- შეორე სიტყვის გარშემო სიტყვა აიღო ჩემმა მეუღლემ.
- ბავშვი გადაქანცულია, — თქვა მან, — მისი ორგანიზმი მოითხოვს დასვენებას.

— სწორია!

ნან. დონისა
— მამ მოვკრათ ეს ხე, ამხანაგო აგრონომო?
— მოკერით მამ, ხომ ხედავთ ჩაგრაფს ახალ დარგულს.

— სანამ თავი გაუსკდება, გამოვლიტოთ წიგნი ხელიდან და დავასვენო!

- მაგას აწი ვეღარ გადააჩვევ წიგნის კითხვას.
- სწორედ ამიტომ დავეალოს გიგილოს მამას გამოძებნოს დამატებითი სახსრები, ასე ორი-სამი ათასი მანეთის რაოდენობით, და ბავშვი გაგზავნილ იქნას აგარაკზე.
- აქერიებთ ჩემ თავს?! — ვიღრიალე მე.
- რად გინდა თავი, ბიჭი თუ დაგვეჩაგრა!
- ჩემი ცოლის წინადადებით კამათი შეწყდა.

მიმდინარე საკითხის გარშემო გამოსულმა ამხანაგებმა აღნიშნეს, რომ საჭიროა ბიქისათვის შერჩეულ იქნას შესაფერისი ფაკულტეტი. საინტერესოა აზრი გამოთქვა გიგილოს ბაბუამ:

- მე თუ მკითხავთ, მაგას უმაღლესი კი არა, მ-ოყინი თოხი უნდა ეტიროს ხელში და ყანაში უყაყუნებდეს.
- ეს წინადადება ხმის უმრავლესობით უარყოფილი იქნა და გადაწყდა, რომ გიგილო იურიდიულ ფაკულტეტზე შესულიყო.
- სხდომამ გვიან ღამემდე გასტანა. გიგილო არ ჩანდა.
- ღილით ორმა კაცმა შემოიტანა სახლში ჩვენი ბიჭი.
- სად იყავი, შვილო, რავე გაუბედურებულხარ! — მივარდა შეშფოთებული დედა.

- საჯარო ბიბლიოთეკაში.
- მართლა თუ? — იკითხა გაკვირვებულმა დეიდა და სათვალის ქვემოდან ახედა გიგილოს.
- რავე გადასწორებულ მეტრიკასავით მიყურებ, დეიდაჩემო? — შენიშნა გონებაშახვილმა გიგილომ.
- გაოგნებული მთვრალია, ტაშტი დაუდგით. — ვთქვი მე, როგორც გამოცდილმა კაცმა.
- ავია ჩვენი ოჯახის იმედი? — იკითხა ბებია.

„ბები, ბები,
შენ კი გენაცვლები,
ოქროს სათვალეს გიყიდი,
როცა დაბრმავდები.“ — ანუგეშა გიგილომ.

- გახადეთ ამ წუთში და დააძინეთ! — გავეცი განკარგულება.
- მილიციონერ, მიშველე, მხდიან ბანდიტები!!! — იღრიალა გიგილომ. როგორც იქნა გავხადეთ.
- ბაბუა, თუ ძმა ხარ, ერთი პატარა ბანი მითხარი. — შეეხეწა გიგილო ბაბუს და დაიწყო:
- „ღელი, ღელი, დელასა,
ჩემი ნაშა ჩამოყვება სტრელასა...“

— გაიფუჭებს ხმას ამდენი ღვინის სმით! — თქვა შეწუხებულმა დედამ და მიძინებულ გიგილოს შუბლი დაუკოცა.

მთელი ოჯახი საგონებელში ჩავევარდით. მეტის დაყოვნება აღარ შეიძლებოდა. ბავშვი შეიძლება ცუდ წრეში ჩავარდნილიყო და სმას გადაჰყოლოდა. მეორე დღესვე გადავსინჯე ჩემი საწყობი, ზედმეტ შაქარს და კარაქს რეალიზაცია ვუყავი და ბიჭი გაგრაში გადავმალე.

მოახლოვდა სექტემბერი, დადგა დრო გიგილოს ჩამოსვლისა და ჩამოვიდა იგი დახრუკული, გარუჯული, ტანზე და პირზე სამხრეთისმზემოკიდებული და გამოცხადდა ასე პირზევად გასაუბრებაზე.

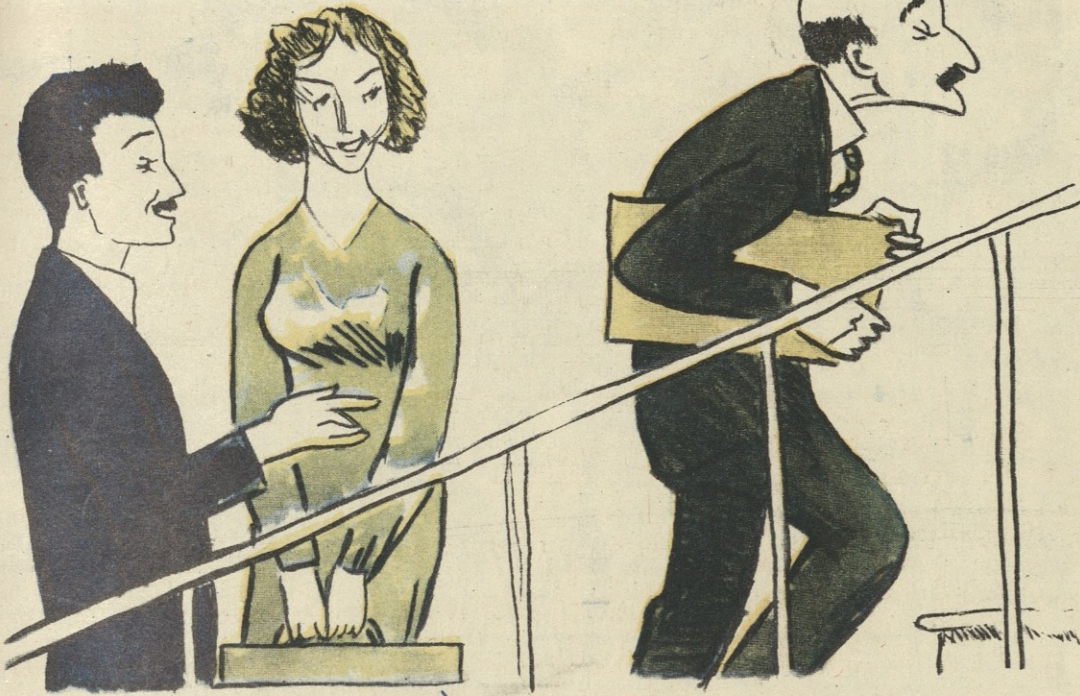
- თანამედროვე მხატვრულ ლიტერატურას კითხულობო?
- როგორ გეკადრებათ, ბატონო!
- რას მეტყვეთ ლეო ქიაჩელის „სისხლზე“?
- ნამდვილად ვაჟაკური, ქართული სისხლი აქვს.
- ლექტორს გაეღიმა, გიგილო გათამამდა.
- გვადი ბიგვაზე რალას იტყვიო?
- საუცხოო კაცია, მამაჩემის მეგობარია, სწორედ მაგას სთხოვა მამამ ჩემს შესახებ ეთქვა თქვენთვის. — თქვა გიგილომ და თავი მორცხვად დახარა. ყოველთვის ასეა პროტექტორის ხსენება რომ დაგვირდება.
- თქვენ გამაგიებთ! — განგებ გაბრაზდა ლექტორი.
- ნუ გეშინიათ, ბატონო, არავინ გვიგდებს ყურს. — დაამშვიდა გიგილომ.

— „ვაზის ყვავილობა“ წაიკითხეთ?

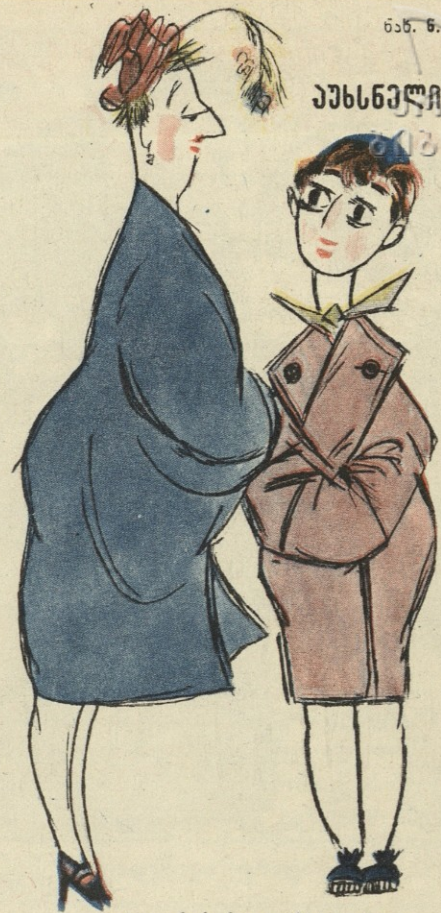
— მე აგრონომიულზე არ შევდივარ, პატივცემულო, იურიდიულზე მინდა.

- ქართულ ლიტერატურაში უფიცი ხართ.
- რუსული მკითხეთ.
- როდის გარდაიცვალა მიაიკოვსკი?
- მიაიკოვსკი არ გარდაცვლილა, ის კვლავ ცოცხლობს ჩვენს გულში. — დასძევა გიგილომ.
- თავისუფალი ხართ, მიბრძანდით.
- და გამობრძანდა ჩვენი ოჯახის სიამაყე.
- ვისია ეს ბიჭი, პატრონი არ ჰყავს? ნეტავი დედამისს! — იკითხა გასაუბრებაზე გიგილოსთან ერთად შესულ გოგონას მშობელმა.
- ჩემია! — ამაყად თქვა გიგილომ დედამ და ისეთი თვალით შემომხედა, თითქოს მარტო მას მიუძღოდა დედაწილი გიგილოს განათლებისა და აღზრდის საქმეში.

აუხსენელი კომუნალიზმის კრიტიკა

— რა დაემართა ისიდორეს? — ამ დღით ჩვენს ახალ დირექტორს მიეხალმა და იატაკზე შუბლის დარტყმა ზომამზე მაგრად მოუვიდა!

— რა არის სიყვარული, დეიდა ზინა? — რა ვიცი, გენაცვალე, რამდენმა ამიხსნა და მაინც ვერ გამაგებინა!

ხ ი რ ვ ე ლ ი ხ ი ე ვ ა რ უ ლ ი

აგვიან მეზობლის წყევლა თუ აუხდა ელპიტოს ერთას. სიყვარულის ღირსი იყო და მაინც უსიყვარულოდ გაუფრინდა ოქროს წლები.

რა ვუყოთ მერე თმაში შეპარულ სითთერეს შავი «ურზოლით» რომ ფარავდა, სახის სიშავეს კი თეთრი «ბელაჟით». ანდა რა დასაძრახია. დაუფიქრებლობის გამო. ლამაზი ხალები მარცხენა ლოყიდან—მარჯვენა ლოყაზე რომ გადმოინაცვლებდნენ ხოლმე!

მთავარი ის გახლდათ, გულმოკლულ გულოსავით გემოვნებით გამოწყობილი ბევრი რომ არ დადიოდა თბილისის ქუჩებში.

მაგრამ მამასისხლად ნაყიდი «რიპსი» და «პანამა», «კრები» და «ეფექტი» რატომღაც უეფექტოდ გამოდგა და პატარა დანით გულმოდგინედ წამწამებ-აკეცილმს გულნარამ ვერავითარი ეფექტი ვერ მოახდინა მამაკაცებზე.

საქმეს ვერც სამგოჯანხევრიან კაუჩუკებზე შესკუბებულმა ზამშის ტუფლებმა უშველა. სიყვარულშიც ისე დამარცხდა გულო, როგორც ერთ დროს უმაღლესში მისაღებ კონკურსზე.

და რაც დრო გადიოდა. მით უფრო ჯიუტად მისდევდა მოდებს, მისდევდა კი არა, ეწეოდა და ხშირად უსწრებდა კიდევ...

და აი, ერთ ჩვეულებრივ დღეს მოხდა ის არა-ჩვეულებრივი, რასაც წლების მანძილზე გულის ორთოლოგი ელოდა გულმოკლული გულო.

კოსმეტიკის კაბინეტიდან მომავალმა გულომ ტრამვაის გაჩერებასთან მამაკაცის ვენებიანი თვალები შენიშნა, რომელიც მოპირდაპირე საცხოვრებელი შენობის სარკმლიდან გამოსცქეროდა მას.

ეს იყო აღმოჩენა, კაცობრიობის ყველა აღმოჩენის დარი. და იმ ღამეს თავის ტკივილის აბები აღარ უყლაპია ელპიტოს ერთას.

მეორე დღესაც გამოღებულ სარკმელთან დახვდა გულოს უღვაშებაწყებილი რაინდი. მხოლოდ წუთით, ერთი წუთით შეხვდნენ მათი თვალები და

ვინ იტყვის, რამდენი სითბო და ნაზი გრძნობა ამოიკითხა ამ გამოხედვაში გულომ.

კაცი წამოდგა. სწრაფად მიხურა სარკმელი და ქუჩაში გამოვიდა. ხეს ამოფარებული ჯერ ჩუმ-ჩუმად უთვალთვალებდა გულოს.

«მორცხვია, მორცხვი. ჩემი ჯონი... არა, ჩემი ტონი... ტონი კი არა, ჩემი ანტონი...» ფიქრობდა მღელვარებისაგან აცხცახებული გულო და მაჭარივით აჩქერებული სისხლი საფეთქლებთანა სცემდა.

და რადგან სამამ ტრამვაიმ უკვე ჩაიარა. მეოთხე ტრამვაიში ხოხობივით აგოგმანდა გულო და დამტვერილი მინიდან მიზნედილი თვალებით გადმოხედა ანტონიოს.

ანტონიო კი იდგა. იდგა ხელში ფანქარ და ბლოკნოტშერჩენილი და მწუხარე სახით გაცქეროდა გაფრენილ ბედნიერებას...

ასე დაიწყო ელპიტოს ერთას პირველი სიყვარულის ისტორია.

სიყვარული აგვამალვებსო—ნათქვამია. და გულანთებული გულო ხუთნომრიანი ქუსლებიდან—რვანომრიან ქუსლებზე გადასკუბდა: გადასკუბდა და წერილი წერილზე აფრინა სოფელში: არიქა, ვთხოვდები. უშობელი გაყიდეთ და ახალი კაბისათვის ფული გამოგზავნეთო.

მთელი დღე მომრგვალო სარკეში—მოგრძო სახის გულდასმით შესწავლამ ბოლოს და ბოლოს იმ დასკვნამდე მიიყვანა გულო, რომ მას მარჯვენა პროფილი. მარცხენა პროფილზე ოდნავ უფრო სიმპათიური ჰქონდა. ამიტომაც იყო კოსმეტიკის კაბინეტიდან მომავალი, ტრამვაის გაჩერებასთან მუდამ მარჯვენა მხარეს ჯეირანივით ყელმოდერებული რომ ჩამოდგებოდა ხოლმე. ჩამოდგებოდა და ტუშდაკრული წამწამების ხამხამით საოცნებო სარკმელს შეავლებდა თვალს.

საოცნებო სარკმელში კიდევ უფრო საოცნებო ანტონიოს გამოჩენა ოცნებად გადაექცა გულოს.

და ანტონიოს მოსახიბლად. მის დასატყვევებლად—უშობელის საფასურით—ახალი, ჯერ არსადნახული კაბის შეკერვა გადაწყვიტა გულომ.

დეკოლტეს ფორმა ფრანგული მოდების ჟურნალიდან შეარჩია. რეგლანი სახელოებისა კი—ინგლისურიდან. სხვა უცხოური ჟურნალებიც გადაქექა გულომ და მალე ისეთი კაბა შეიკერა. რომ ანტონიომ მართლაც ვეღარ გაუძლო ცდუნებას და ორი დღე ციციანთელასავით გარს ევლებოდა.

მაგრამ აგვიან მეზობლის წყევლამ აქაც უწია გულოს.

ერთხელ, ის იყო, გულო საკომისიო მაღაზიაში აპირებდა შესვლას, რომ წინ ვიღაც ტანწერწეტა ქალი შემოხვდა. თვალებდაჭყეტილი დააქქერდა უცნობს ელპიტოს ერთა. ეგონა შეეცდო, მაგრამ არა. არ შემცდარა! ამ ქალსაც ზუსტად ისეთი კაბა ეცვა. რომელიც სულ ახლახან თავისი მდიდარი ფაქაზიის წყალობით შეიკერა გულომ.

უნებურად შეავლო მკლავზე ხელი და მხოლოდ მაშინღა გამოერკვა, როცა შემერთალი ქალის გოცებულ სახეს შეხედა.

— მაპატიეთ. აი. ის... აი ეგ... — დაბნეულად ჩაილაპარაკა გულომ. — მე მინდოდა მეკითხა. ეგ კაბა სად შეაკერინეთ...

— ააა! კაბა?! — გადაიკისკისა უცნობმა. — ეს კაბა ჩემმა მკერავმა შემიკერა... რატომ მეკითხებით?. გინდათ მისამართი მიგასწავლოთ?

— დიახ, დიახ, — კვლავ აბნეულად ჩაილულულა გულომ, — მაგრამ ფასონი... ნეტა ფასონი საიდანღა გადმოიღო?

უცნობმა აბრეშუმის ცხვირსახოცი მოისვა ტუჩებზე და ღიმილით უთხრა:

— ასე მითხრა. შევბუღება უქმად არ დამიკარგავს. ვიღაც მოდებზე გაგიქებულ ტუტრუცანა ქალს დავედვი და ქუჩა-ქუჩა ვიხატავდი ფასონსო. აი, იქ ცხოვრობს. ტრამვაის გაჩერებასთან... სერჟიკ ბადალოვი იკითხეთ... ატელიე კი ვერაზე აქვს...

უცნობი წავიდა და თან წაიღო გულმოკლულ გულოს პირველი სიყვარული.

მერვე წელია, რაც ჩვენს სოფელს ზნაურ-კაუს სასმელი წყალი არა აქვს, ვართ რუებისა და წუმპების ამარა, ვწვალობთ, ფულს ვიხდით, ვწერთ, ვთხოვთ, მაგრამ ჩვენი "გამკითხავი" არავინა ჩანს.

— მეო? — გამოგვიცხადა 7 წლის წინათ ჩვენი კოლმეურნეობის მაშინდელმა თავმჯდომარემ გაგიევმა, — მე რა გამიძნელდებაო, მოიტათ, ხალხს ფული გავაწეროთ, თანხები შევაგროვოთ და ისეთ წყაროებს გამოვიყვანო — უკვდავების წყარო მასთან სათქმელი არ იყოსო.

გავაწერეთ კომლეურად, ფული გაგიევს ჩავაბარეთ, მან კი... არ ვიცით რა დანიშნულებას მოახმარა ის ფული, ვიცით მხოლოდ, რომ ჩვენს იმედს ჩაილულის წყალი დააღვივინა, ჩვენ კი უწყლოდ დავრჩით.

დრო გავიდა, გაგიევი მ. გატიკოევმა შესცვალა, მანაც ფული გააწერა, თანხები შეკრიბა და კვლავ მწყურვალნი დაგვტოვა.

დრო გადის, ვემუდარებით სოფლის საბჭოს და ოლქის მესვეურებს, ვწერთ და გვწერენ, დგას ქალაქების კორიანტელი, "უკვდავების წყარო" კი მაინც არსად ჩანს.

და ასე, ჩვენი სოფელი კვლავ უწყლოდა. როდემდის?

მ. გოგოჯოვა,

მუშგლებქორთა ყრილობის მონაწილე.

გვიხვედა, ძამო ნიანგო!

სოფელი ბაში (სამტრედიის რაიონი) მოკლებულია ელგანათებას და რადიოს, ავარიულ მდგომარეობაშია ბაში-ნიანგის გზატკეცილი.

ნიანგო, ბაში შველას გთხოვს და გვწამს, რომ მოგვეშველები. სამი რამ სტიკვა ჩემს სოფელს: თვალი, ყური და ხელები.

ლამეა, გზაზე დადგომას როდი მიჩვენებ ჩვენები, — იანეთიდან — ბაშამდე მოვდივარ სვენებ-სვენებით.

წაქცევა ღმერთმა გვაშოროს! ვეყრდნობი მოზრდილ ჩემოდნებს,

გვერდების დასვრას ვინ ეძებს, ტალახში არ ჩავრჩებოდე! ჩემი ბარგი და ბარხანა ხშირად გავშალე ლოგინად — ხან ნავად გამოვიყენე, ხან კი ხიდად და ბოგირად.

განსაკუთრებით ზამთარში, როცა წვიმები ხშირდება, სოფელი ბაში რაიონს თბილისით უკავშირდება.

ბოდიში, ჩვენო სოფსაბჭოვ, ღამე ტალახში ვათიო?! ჩქარა გვკირდება სამი რამ: გზა, ელშუქი და რადიო!

სამსონ კაშხაძე

(მუშგლებქორთა ყრილობის მონაწილე)

„იასონ გალინალიკა“

ალბათ გაგიგონია, ნიანგო, ერთ ხალხურ სიმღერაში მოთხრობილი ამბავი — ავთანდილმა „ქედი მაღალი ტყიანი“ როგორ გადინადირა.

სოფელ ჯიმიტში აღმოვაჩინეთ, რომ ის „ავთანდილი“ თურმე ჩვენი ტყისმცველი იასონა ჯაფოშვილი ყოფილა. იასონა „უვლის“ ჩვენს ტყეს... დაცვის მიზნით კი არა, უვლის იმიტომ, რომ ამ შემოვლის დროს დაიჭიროს და აქტები შეუ-

დგინოს ტყის ქურდებს, შემდეგ მათ მოურიგდეს „აქტების დახევაზე“ და მიიღოს „გამოსარჩენი“.

ასე ნადირობს იასონა ჯაფოშვილი ჩვენს ტყეში და „ნანადირევსაც“ საკმაოდ ღებულობს ყანდაურაში, ჯიმიტსა და შიბლიანში.

რას იტყვი, ნიანგო, განა დრო არ არის იასონ ჯაფოშვილის სიმღერას შესაფერისი ბანი დააწიონ?

ღიმაბასი

ეს არამკითხე ცხვირსა ჰყოფს

ყველგან —

ვინ რას აკეთებს და რა მოტივით? უღრუბლო ცაზეც ღრუბლებსა

ხედავს

და ლანდებს ებრძვის

დონკინოტივით.

ხშირად აწოწებს ხასწორის

გირებს,

ჩხირკედელაობს ღამეც და დღეცა.

ის თავის თვალში ვერ ხედავს

ღირეს,

სხვის თვალში ეძებს პატარა

ბეწვსაც.

აინტერესებს «ცნობისმოყვარეს»:

ეს რა კაცია, ის რა კაცია;

ვის რა აჩუქებს, ვის რა მოპარეს,

ან რით დაიცვეს დინერტაცია?

ხელთ თუ ჩაიგდო ვინმეს დიპლომი,

ზედ ეძებს რაღაც პურ-ღვინის

ლაქებს;

ბოლოს და ბოლოს რამეს იბოვნის, საქებს კილაგს და საკილაგს —

აქებს.

მას ყველაფერზე უყვარს კრიტიკა,

თავი ჰგონია მეტად ჭკვიანი.

საკუთარ ლანდსაც უმზერს ირიბად,

ახირებული და ეჭვიანი.

ასე ეჭვების მორევში მიდის,

ალარაფერი სწამს ჩვენებური, —

ასე ჰგონია ქვეყანა დიდი

ლოქებით არის აშენებული.

კარგი იქნება, ასეთმა კაცმა, —

რომ დაპყლია ეჭვების ნიჭი, —

თუნდ ერთხელ მაინც, ფხიზლად და

მკაცრად

საკუთარ თავსაც შეხედოს იჭვით.

გ. წაჩაბაძე

ჭა მუღახდელი გყისმეველი

ნან. დ. ერისთავისა

— რატომ არ გახდები საზოგადოება „ტყის მეგობრის“ წევრი?

— სინდისი ნებას არ მაძლევს!

მალაზია უგამყიდველოდ

გამყიდველი უმალაზიოდ

წელიწადის. დროთა ნიშნები

127
 3/11
 57.9

„ქარაბეული ნაკვესები“

გაზაფხული — ბაღებისა და პარკების დირექციები გვაუწყებენ, რომ მათ დარგეს ათასობით ხე და ათიათასობით ბუჩქი... ქალაქი... თავს იჩენს ავადმყოფობა, რომელიც ზამთრის დადგომამდე ეპიდემიურად ვრცელდება. ამ ავადმყოფობას ეწოდება ბურთელოზი. დაავადებულს ეკარგება ძილი, მოსვენება. მძიმე ფორმებში — მადა, შრომის ხალისი. მისგან განკურნება მხოლოდ დროებით შეიძლება — სტადიონების ტრიბუნებზე მზის აბაზანების მიღებით (ზოგჯერ წვიმის შხაპებითაც!). ავადმყოფობა გადაიდგება. ახალი პრეპარატი — „ტელევიზორი“, ალბათ, ვერ იმოქმედებს მძიმე ავადმყოფებზე.

ზაფხული — მის დადგომას პირველად შეიტყობთ წყალსადენის ტრესტის საშუალებით: კვირაში ექვს დღეს წყალს დაგიწყვეტენ. ამ დროს მალაზიებში ფართო ასორტიმენტით გამოაქვთ ბოტები, თბილი ქურქები, თექის ჩექმები, ყურებიანი ქუდები... იწყებენ საზაფხულო კინოთეატრების რემონტს. გამოდის უკვე მიმავალი წლის კალენდარი ქართულ ენაზე. გაახსენდებით სოფელში მცხოვრებ შორეულ ნათესავს და შეიძლება ძალიანაც შეუყვარდეთ, თუ მისმა შვილმა საშუალო სასწავლებელი უკვე დაამთავრა.

შემოდგომა — შევბუღებაში წავა შენი დაწესებულების დირექტორი, უფროსი, მმართველი... კახეთის მატარებლებში ნემსი არ ჩავარდება. შენი სახლი დაემსგავსება სასტუმროს. ასე გაგრძელდება მომავალი წლის ივნისის ბოლომდე (თუ შენი სტუმარი იანვარშივე არ გარიცხეს).

ზამთარი — როცა გაგრის დასასვენებელი სახლის საგზურს შემოგთავაზებენ, ეს იმას ნიშნავს, რომ ზამთარი დამდგარა. მალაზიებში ფართო ასორტიმენტით გამოაქვთ პეპლების დასაქერი ბადეები, ჰამაკები, უსახლებო მაისურები... როგორც იყო, მოთავდა რემონტი და საექსპლუატაციოდ მზადაა საზაფხულო კინოთეატრები.

საზვიელ მამულაშვილი

1. ეატრი სპექტაკლს დგამდა, მაყურებელი კი სტვენით იღებდა.

2. „სიყვარული აგვამადლებსო“ — მოიგონა რუსთველის სიტყვები დაბალი ტანის ყმაწვილმა და სიყვარულის სახმილი წაეკიდა.

3. ქმარს რევიზია ეხვია, ცოლს კი — „ჩერნობურკა“.

4. ახალგაზრდა პოეტს ისე უყვარდა სხვისი ლექსები, საკუთარში არ გამოერჩეოდა.

5. სტუდენტმა თქვა: ღმერთია სამებით და მე რომ ვიყო, რა მოხდებო.

შეკრიბა არლი თაყაიშვილმა

„ნიანგის“ ლექსიკონი

გლისერი (მტკვარზე) — ისეთი კარგია, რომ მისი მსგავსი მეორე არ დადის ჩვენს ქალაქში.

კომპასი — ძველად ხმარობდნენ ქვეყნის მხარეების (დასავლეთის, აღმოსავლეთის და ა. შ.) გასაგნებად, ფეხბურთის სტადიონების აუზების შემდეგ მნიშვნელობა დაკარგა.

შემოქმედებითი პრინციპი — რაც პირადად არ განეცადა, იმის შესახებ არაფერს არ წერდა მწერალი, ამიტომ მის რომანებში არავინ კვდებოდა.

ეროხი მანჯგალაძე — ბრწყინვალედ გადმოსცემს ოიდიპოსის განცდებს, „მაგრააამ... თუმცა, არა...“ ფეხბურთის მატჩებსაც კარგად გადმოსცემს.

ვარსკვლავებს ეთამაშებოდა — გამოთქმაა, ეთამაშებიან ხოლმე სამ, ოთხ, ან ხუთ ვარსკვლავს, დამოკიდებულია კონიაკზე და ხასიათზე.

ფიგურალური გამოთქმა — „ბ. გურგენიძემ თავისი ფიგურებით შეაფიწროვა გროსმეისტერი ბრონშტეინი და დაამარცხა“. (გაზეთებიდან)

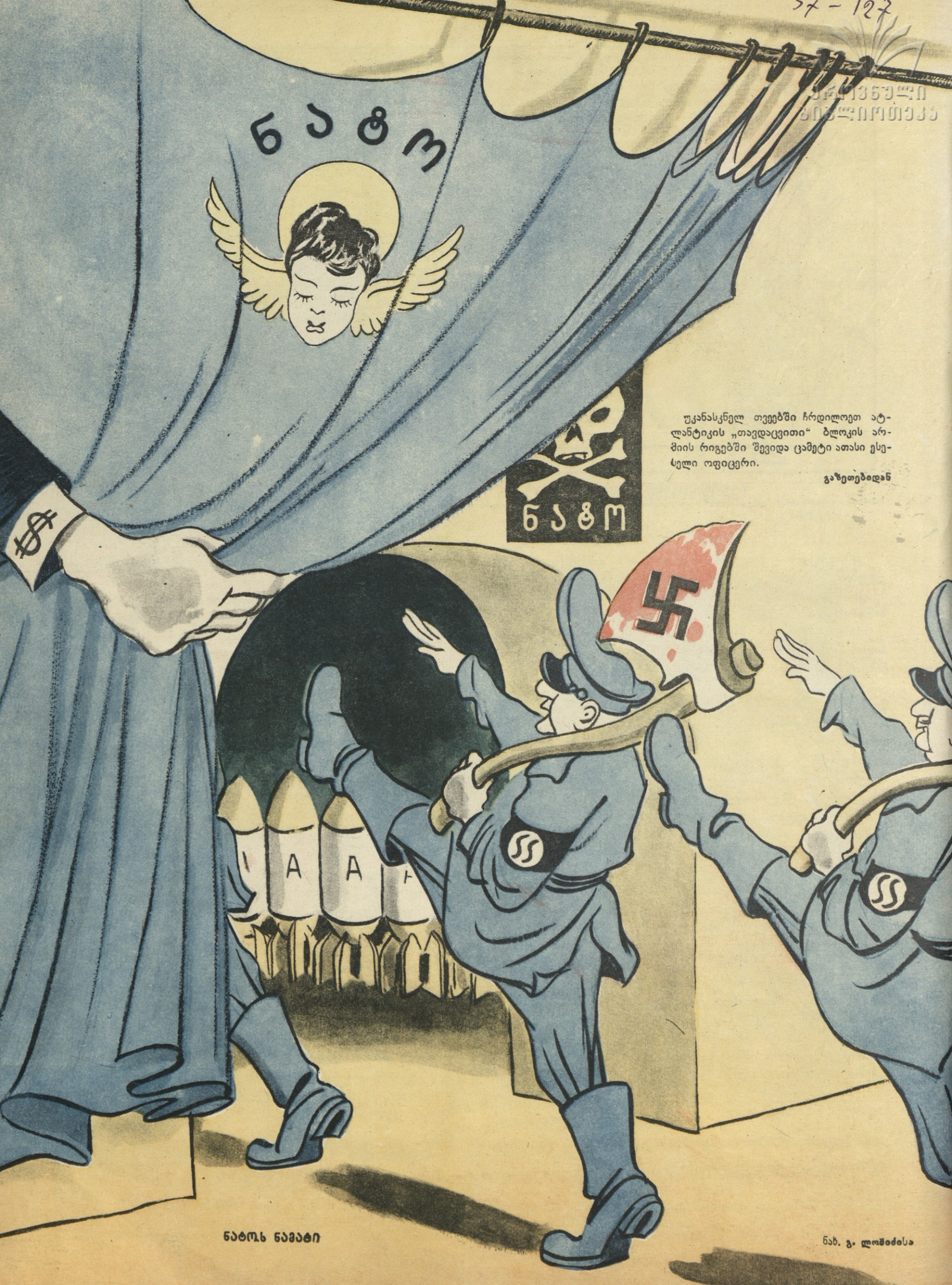
ოჩიაია ალფაიძე

რედაქტორი — ელგუჯა მალრაძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ო. გვიგინიშვილი, ვ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკიი ჟურნალ „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42 ტელ. 3-10-49 3-76-69

უკანასკნელ თვეებში ჩრდილოეთ ატლანტიკის „თავდაცვითი“ ბლოკის არმიის რიგებში შევიდა ცამეტი ათასი ესესელი ოფიცერი.

გაზეთებიდან